Pirtin Viesti

N:o 3 1979

Nurmeksen evankelisen opiston toveriliiton julkaisu

Hyvää ja rauhallista joulua

toivottaa opistoväki

JOULUN SALAISUUS

On monenlaisia paineita elämässä, ne kai kuuluvatkin asiaan. Usean kohdalla työn vaatimukset kiristyvät näin joulun alla. Näinhän on esim. opiskelijoitten ja opettajien kohdalla. On vielä niin, että joulu sinään ikäänkuin lisäisi ahdistusta. Kuinka jaksan, kuinka selviän? Kuitenkin juuri joulun pitäisi olla ilon juhla, vieläpä suuren ilon juhla, vapauttaja ja voiman antaja elämän puristuksessa.

Olisiko jotenkin mahdollista, että sen oleellisen joulusta saisimme itseämme auttamaan pelossamme ja jännittämisessämme, pyrkimyksessämme olla enemmän kuin mitä oikeastaan voisimme. Jouluna Jumala lähestyy meitä pienessä lapsessa, heikossa ja avuttomassa. Tulee meidän olosuhteisiimme. Vaatimatta mitään. Tähän liittyen saanen Pirtin Viestin lukijoille lähettää joulutervehdyksen Jussi Talasniemen runosta "Oikea joulu" lainatuin säkein:

"Seimen äärellä on sellainen tunnelma
sellaiset olot, että ne rohkaisevat meitä
keskeyttämään
ylirasittavan kilpajuoksumme, johon itseämme
hoputamme
mitättömyytemme paljastumisen pelossa,
johon taistoon myös nykyinen maailmanmeno
meitä haastaa.
Jumala tuli pieneksi,
että näkisimme hänen ulottuvuutensa meille asti.

Sinä pieni ja voimaton ihminen,
tule jouluna siksi, mikä olet!

Pienuus on Jumalan mahdollisuus
voimattomuus, joka kuitenkin voi kaikki,
on joulun suuri salaisuus".

HELVI VALKONEN

Mitä odotan ja toivon joululta 1979?

— "että joulu 79 olisi yleismaailmallisen rauhan joulu, että nälkäänäkevät ihmiset saisivat tarpeeksi ruokaa ja että kaikilla olisi mahdollisuus iloita joulusta".

— "että ihmiset ymmärtäisivät joulun merkityksen".

— "oikeaa joulutunnelmaa ja onnellista joulujuhlaa, jonka voin viettää yhdessä perheen kanssa; paljon lunta ja talvista kauneutta ympärillä; sisäistä rauhaa; rauhaa maailman kansoille; jotakin evästystä tulevaa aikaa varten".

— "että joulusta tulee lämmin perhejuhla, kiireetön, hiljainen, rauhallinen; ei jo marraskuussa alkava kaupallinen tapahtumasarja; ei sellainen, joka nostattaa ihmisten kasvoille kireän jouluilmeen".

— "koko sydämestäni ja sielustani, että saisimme olla koko perhe yhdessä jouluna, nauttia joulun rauhasta ja joulupöydän antimista".

— "että jouluna olisin hyvä ihminen lähimmäisilleni ja että pystyisin elämään sovussa ajatusteni kanssa".

— "rauhaa ja rakkautta ihmisten kesken ja että voisimme auttaa nälkäänäkeviä ja sairaita siellä jossakin kaukana ja toivoa että heilläkin olisi rauhaisa joulu".

— "rauhaa maailmaan; terveyttä; keskinäistä ymmärtämystä ihmisten kesken; kodin lämpöä".

— "paljon kynttilöitä, omenoita, lepoa, rauhaa".

— "ja rauhaa päälle maan".

— "kaikille iloista mieltä".

— "lämpöä, ystävyyttä, rauhaa ja että ihmiset oppisivat ymmärtämään, mitä sodat ja muut tuhot saavat aikaan"

— "pienten kellojen kilinää, kynttilöiden lempeää tuoksua, pehmeitä pumpulisia lumihahtuvia leijailemaan maahan talvipakkasessa, lasten leikkiä kimaltelevan joulukuusen ympärillä, väsymystä hauskan illan jälkeen, yksinäisiä mietteitä, aikaista heräämistä jouluaamun kirkkoon, rakkautta päälle maan".

— "maassa rauha ja ihmisillä hyvä tahto".

— "olisi lämpöinen joulu ja satelisi suuria lumipisaroita; aion kirjoittaa tosipitkän kirjeen eräälle ystävälleni; että jouluni olisi hiljainen ja rauhallinen; ei elämä jouluun lopu . . ."

Sellaisia toivomuksia ja odotuksia kirjattiin opistolla eräänä varhaisena joulukuun alun aamuna. Mitähän me itse kukin juuri tältä joululta odotamme? Mitä siltä toivomme? Joskus voi olla hyväksi kirjata toiveitaan ja odotuksiaan etukäteen. Silloin voi yhtäkkiä myös huomata, että niiden toteutuminen ei oikeastaan olekaan pelkästään sattumanvaraista onnenkauppaa. Monen toiveen ja odotuksen todeksi tuleminen suorastaan edellyttää aivan omaa toimintaamme. Miten muuten maailman nälkäiset saavat syödäkseen kuin että me, joilla on mahdollisuus "lähettää leipää vetten yli", niin todella teemme? Se taas merkitsee käytännössä posti- tai pankkisiirtolomakkeen täyttämistä — siinä samalla kun hankimme muitakin joululahjoja. Eikö joulun merkityksen selveneminen ole sekin luonnollisessa yhteydessä joulunajan ohjelmaan ja ajankäyttöön? Se puolestaan merkitsee käytännössä jouluevankeliumin ääressä hiljentymistä, joulukirkkoa, jouluvirttä, joulurukousta. Ei kai lämmin, kiireetön, hyvän tahdon perhejuhla aivan riippumaton ole sen rakentajien omasta yrityksestä? Eikä kai sentään kireä jouluilme ole väistämätön pakkokuvio? Joulukynttilän voi jokainen niin ikään sytyttää ja myös tarttua kynään ja kirjoittaa sen joulukirjeen, jonka kirjoittamista on kauan suunnitellut.

Ei elämä jouluun lopu, mutta miten hyvä, jos jotakin jäisi matkaan evästykseksi tulevaan aikaan.

Rakentakaamme joulujuhlaa täällä kotona ja toteuttakaamme toivettamme koko maailman hyvästä joulujuhlasta niillä keinoilla, jotka meidän käsissämme ovat! Jouluna meille ja koko maailmalle syntyi "Ihmeellinen neuvonantaja", Väkevä Jumala", "Iankaikkinen isä", "Rauhan ruhtinas".

KYLLIKKI TIENSUU

39. VUOSIKURSSI ESITTÄYTYY

Solu I. Vasemmalta Raija Salminen, Anneli Mattila, Tuija Hyvärinen, Taina Erovaara, Marita Soininvaara, Kirsi Laakkonen, Päivi Lehikoinen.

Solu 1

Alussa meitä oli kahdeksan: Anneli, Tuija, Kirsi, Mervi, Kaisu, Marita, Raija ja Päivi. Nyt meitä on vain kuusi; Mervi ja Kaisu pakenivat suurkaupunkien valoihin, ja me, joilla virtaa vielä jonkin verran esihistoriallista verta suonissamme, jäimme tänne metsän kätköihin.

TUIJA: "Voi rypöyrtti, kun täällä on köyhää". Tuija kuuluu raapivaisten uskonlahkoon ja tekee liukuhihnatöinä villapaitoja ja -sukkia. Asiantuntija joka alalla. Hän majailee Savon pääkaupungissa ja on käynyt yliopistollisen Kummeli-linjan.

KIRSI: Vaalea kaunotar Seinäjoelta, joka kiihkeästi pyrkii enkelilinjalle (FINNAIR). Kulttuuriharrastuksiin kuuluu jazz. Keskiviikkoillan harrastuksiin kuuluu kanttorin hurmaaminen ah, niin ihanalla äänellä.

PÄIVI: Juuan ruusu. On niin innostunut matkailusta, että matkailee kaikki viikonloputkin, jopa unissaankin. Ei kuulu kofeiinistien rappeutuneeseen joukkoon. Jokailtaisten vatsaliikkeiden johdosta napa alkaa jo uhkaavasti lähestyä selkärankaa.

MARITA: "Tässä on sipulia, tässä ja tässä. Näit sä, noi sai kakkuakin ja meillä on vaan pullaa!" Päivä ilman tupakkaa on kuin päivä ilman saksan tuntia. Maidonjuontiperinteet johtavat juurensa Kiuruvedeltä.

RAIJA: Narkolepsia (unitauti) vaivaa varsinkin aamuisin. Raija on alkuasukas Jyväskylästä, mutta joka toinen viikonloppu siirtolaisena Iisalmessa. Raijalle ovat kaikki viikonloput vapaita viikonloppuja. Mokkapalat och samma på svenska!

ANNELI: Anneli on venäjän kielen erikoisasiantuntija. Jos näette tämän pitkän iisalmelaistytön seisovan päällään lumihangessa, niin ei kannata huolestua — se on vain joogaa. Annelin lempikappale on "Mikkihiiri merihädässä", ja erityisesti kohta iiu iiiuu.

TAINA: Solumme epäviralliinen asukas. Kotoisin Njurmeksen sykkivästä hermokeskuksesta, Porokylästä. Pitkänhuiskea Taina on erityisesti autourheilun harras ystävä. Hän tuntee Njurmes—Kohtavaara -reitin kuin viisi sormeaan. Taina on kiinnostunut kaikesta, eikä koskaan valita mistään.

Solu II. Vasemmalta Marja-Liisa Nenonen, Sinikka Tanskanen, Sirpa Kakkinen, Kirsi Halla ja edessä Riitta Ryhänen.

Solu 2

Arvoitus: Mistä kuuluukaan tuo kamala jytinä, kalkatus ja kalina?

Hyvät lukijat, sitä ei ole todellakaan vaikea arvata, sehän on tietenkin 2-solu, jossa on pöytä. Se pöytä on nimittäin hyvin oleellinen esine tässä solussa. Joka ilta se kerää ympärilleen jos jonkinlaista istujaa, näpräjää, viilaajaa, vinkujaa, paukkujaa, ja huutajaa. Silloin tällöin puhutaan hiljaisellakin äänellä. (Yleensä meteli on korvia huumaavaa, Paavo Pulkkisen mukaan).

Se joka huutaa kaikkein kuuluvammin on RIITTA, tuleva lottovoittaja ja monimiljonääri. Salaisuutena kerrottakoon, että Riitta on se, joka lopullisesti vie Annelta Jaquesin. Frida on myös kuvittanut solumme edustuskuntoon, mottona taidetta soluihin.

Suunnasta, josta kuulet epämääräistä ritinää ja ratinaa, löydät solun ilolinnun raapimassa nailonia. Lintu on lennellyt vähän joka puolella maailmaa ja tuo kansainvälistä värinää suomalaiskansallisiin iltoihimme. MILLI on solun spieldame, jolle aina sattuu ja tapahtuu. Saattaa joutua vaikka kesken koulupäivän Savonlinnaan.

Jos katsot oikein tarkkaan voit erottaa ilman suurennuslasia myös SINIKAN, joka muiden paksukaisten joukossa osaa kyllä pippurisena pitää puoliaan. Sanonta "mitä pienempi, sen hermostuneempi", ei pidä tällä kertaa paikkaansa. Ei mene tytin pää pyörälle, vaikka sitä on jo moni mies yrittänyt. Vain eräs salaperäinen nainen sinisellä Volvolla vie Sinikan silloin tällöin salaperäisille retkille.

Siellä missä paukkuu, löydät kaunokaiset SIRPAN ja KIRSIN ottamassa mittaa toisistaan ja vertailemassa ympäryksiään. Vaan eihän siitä tolkkua tule, yhtä ympäripyöreitä molemmat laihdutuskuureineen. Jos puhelin soi, voit olla varma, että siellä on jomman kumman oma muusikko virittelemässä iltaserenaadejaan.

Jos sitten taas kuulet keskiyöllä omituista narsketta solun keittiöstä, on se kakkosen ikioma yösyöppö LIISA, joka myös osaa katoamistempun. Liisa saa postia ympäri maailmaa kaikenlaisista eksoottisista maista.

Hännänhuippuna on hännäkäs KISSAMME JESSI, joka hylkii toisinaan lämpimän huolenpitomme ja käy meillä vain syömässä, sillä ruokaa 2-solussa kyllä riittää.

Solu III. Vasemmalta Tuula Renfors, Päivi Huuskonen, Seija Lehisalo, Maria Kiviaho, Anne Huovila, Erja Seppänen. Edessä Eila Laakkonen ja Pirkko Kivikari.

Solu 3

III-solun motto: Parempi myöhään kuin ei milloinkaan. Solun herkku: Mustikka kaikissa muodoissa (ennen kaikkea mustikkahillo).

ANNE HUOVILA: Annen osoite on Anjalankoski, mutta siitä hän ei asu siellä. Emme tiedä asuuko hän loppujen lopuksi Inkeroisissakaan... Anne on neljän l:n ylioppilas ja hänet tunnistaa naista suuremmasta repustaan. Kansainvälinen kirjeenvaihto on vilkasta. Myös Aleksis Kiven "7 veljestä" on lähellä sydäntä. Rankan ja jännittävän pääsykoereissun seurauksena Anne hyväksyttiin Lahden Hotelli- ja Ravintolakouluun.

PÄIVI HUUSKONEN: Päivi edustaa Vesantoa milloin mitenkin. Hänen suurin ja näyttävin harrastuksensa on kuvallinen ilmaisu (piirustus). Päivi harrastaa myös lumipallonheittoa puun ohi metrin etäisyydeltä. Hän "ryöstää" pankkeja maanantain vapaatunneilla. Päivi huokailee ja mutisee merkillisiä nukkuessa. Hänen tapoihinsa kuuluu myös suuren ruokamäärän kerääminen lautaselle, jonka hän palauttaa puolillaan ruokaa. Tulevaisuuteen kuuluu taideala.

MARIA KIVIAHO: Maria on solun kuopus, jolla on melko usein "meno päällä". Maria pitää käsitöistä, mutta "ressaantuu" helposti. Hän on kotoisin Jyväskylästä, mutta sanoo edustavansa Toivakan Ruuhimäkeä. Harrastuksiin kuuluvat: puhuminen, syöminen, nukkuminen, puhuminen, ampuminen ym. laidasta laitaan. Marialla on lukematon määrä kirjeystäviä ja miesystäviä läheltä ja kaukaa. Mitäpä solumme olisikaan ilman Mariaa?! Maria ihastui opistoon ja viettääkin täällä kevään, jonka jälkeen pyrkii lukioon.

PIRKKO KIVIKARI: Solumme Poniämmä Hämeenlinanasta. Harrastaa pysähtymättä juoksua, kuivien leipäpalojen keräilyä ja tapeettien repimistä seiniltä. Pirkolla on oireita arabialaisiin tapoihin kääntäen. Hän syttyy soulin sykkeestä (Cuba) ja sammuu... emmepä tiedä mistä. Viime vuoden hän vietti Lepaan puutarhakoulussa opiskellen kasvien latinalaisia nimiä, oppien siellä myös traktorin ajon jalon taidon. Kevään Pirkko ilmeisesti viettää kortistossa biologiaa lukien.

EILA LAAKKONEN: Eila Kuopiosta on huonekaverinsa Marian "herätyskello". Hermostuttaa hyvin usein solulaisia pitkillä puheluillaan kihlatulleen. Harrastuksia: Karjalan kirjolohta, suomen kieli ja kirjallisuus, historia ja matkustaminen välillä Kuopio Kohtavaara. Neulominen ja suklaa kuuluvat hänen intohimoihinsa lomilla. Eila pitää lapsista ja uneksii heistä. Motto: Voi kun on ikävä kotiin. Eila haluaisi opiskella suomea tai peruskoulun opettajaksi.

SEIJA LEHISALO: Meidän solun kultakulkku, ilahduttaa laulullaan solun harmaata arkea ja riemullista juhlaa. Tottelee myös nimeä Merja. Kotoisin Karstulan perukoilta. Kibbutzin kävijä, opiskellut hepreaa (enemmän tai vähemmän). Osaa myös ameriikkaa (okay), solun vanhimmaksi arvottu ja lienee unohtanut asian. Pitkäntähtäyksen suunnitelmista ei ole tietoa, mutta joulun alla myy kirjoja ja leluja kotipaikkakunnallaan. Harrastaa kellojen hajoittelua, "karjalaista kulttuuria" ja itsensähävittämistemppuja.

TUULA RENFORS: Tuula on tyttö Espoosta ja solun esikoinen. Suuri maailmanmatkaaja, viihtynyt pitempään Ranskassa ja Englannissa. Harrastukset: ei mitään erikoista, villapusero vuodessa ja ulkoilu. Imagoon kuuluu kolisevat puukengät ja tupakat. Tulevaisuuden suunnitelmat ovat hämärän peitossa.

ERJA SEPPÄNEN: Erja on salolainen reggaefani. Pitää huolta siitä, että solussa tulee näkkileivät oikein voidelluiksi. Nousi täällä ollessaan ensimmäisen kerran hevosen selkään, alastulo olikin sitten toinen juttu... Erja opiskelee skielistudiossa ja hänen mottonsa on: Mitä olisikaan elämä ilman suihkepulloa. Erjan sanajärjestys olla mahtaa hieman omituinen. Seuraava Erjan etppi on Helsingin Hotelli- ja Ravintolakoulu.

Solu IV. Tarja-Riitta Tauriala, Anna-Maija Hakkarainen, Merja Kallio, Arja Qvist, Suvi Ruokonen, Erja Laine, Sirkka Turunen ja Anneli Tanskanen.

Solu 4

MERJA KALLIO: Merja, 22, on kotoisin Vaalan seudulta. Hän opiskelee käytännön linjalla. Marjan harrastuksiin kuuluu käsityöt ja teenjuonti. Kämppäkaveriin verrattuna Merjalla on oikein hyvät unenlahjat. Merjalle lähituleivaisuus näyttää valoisalta.

ARJA QVIST: Arja Qvist, 18, Haapajärvi. Arja on kielilinjan opiskelija. Hän menee keväällä talouskouluun. Arjan mieliruokaa on makaronilaatikko ketsupin kanssa, mutta ketsuppi on kuitenkin pääruokalajina. Usein hänen kuullaan sanovan "pöhölö". Arja harrastaa musiikin mukana laulamista, sukkien kutomista ja hän laulaa myös iltaisin melkein kaikki laulut toivelauluvihkoista. Torstaisin Arja käy pianotunnilla. Luonteeltaan iloinen ja seurallinen.

SUVI RUOKONEN: Suvi Ruokonen, 21 vuotias jyväskyläläinen neiti-ihminen. Mottona: "Ai mitä ?" Israel fani, tuli opistolle Kibbutsilta, mutta tällä kertaa on suuntana Sveitsin lumiset Alpit. Suvi on itse TYYNEYS, ei hermostu vaan istuu mukisematta. Juttu luistaa, kun vauhtiin pääsee, vaikkei osaakaan kertoa korkeatasoisia diplomaattijuttuja itse nauramatta ensiksi. "Ostin tässä uudet super-hajunsyöjät."

ANNELI TANSKANEN: Anneli Tanskanen, 21, Tohmajärveltä. Matkailulinjalla. Kova tyttö juomaan kahvia. Harrastaa puukenkätanssia iltamyöhään. Lempiväri on sininen ja hiukset erikoisen vaaleat. Taitaa ruotsin kieltä paremmin kuin me muut. Tunnollinen ja ahkera oppilas.

SIRKKA TURUNEN: Supka eli Sirkka Turunen on 19 vuotias vaalea, pitkähiuksinen tyttö Nilsiästä. Naurukone, joka vetää muutkin mukaan. Nukkuu usein pommiin ja kuljeskelee iltaisin taskulampun ja Maritan kanssa lenkillä. Hartain toive: "Voi kun pääsis kotiin."

Solu V: Paula Puhkala, Lauri Hyvärinen, Maaret Hongisto, Merja Hassinen, Tuula Keränen, Kaisa Kähkönen ja Marja-Terttu Hämäläinen. Edessä Sisko-Marjut Kalliokoski ja Nancy Schroepfer.

Solu 5

Solu n:o 5 on aina kuin hävityksen kauhistus, ei ole ruuanmuruakaan, ainoastaan margariinipaketti pöydällä lapasten, aikakauslehtien ja langanpätkien joukossa.

Solussamme kuunnellaan kaikenlaista musiikkia: Sleepy Sleepers, Pekka Himanka, Tuomari Nurmio ja Neal Young muutamia mainitaksemme.

Yhteiselomme on hormonista ja kaikenkaikkiaan tapahtumarikasta.

MERJA HASSINEN, Tohmajärvi: Merkkarilta saimme oppia, että paras lääke masennusta vastaan on "RÄSSÄÄMINEN". Sukka ei ole koskaan liian lyhyt eikä lapasen peukalo liian kapea. Niinpä Merja vaatetti villaisesti koko Hassinen perheen (huom! isän tumput eivät taaskaan mahtuneet rukkaseen). Merja oli solumme aikaisin nukkumaanmenijä ja ylivoimaisesti reipasotteisin ylösnousija. Vapaata viikonloppua kaivattiin aina ja tiukan paikan tullen soitettiin äidille, Matkulle tai Hölökynkölökylle. Venäjän kielen alkeet olivat Merjalle mieluisat — tunnuslauseena: "Sergei, smatri!" (= Katso, Sergei!). Merjan kahvipaketista riitti aina koko solulle. Kaiken kaikkiaan solumme shownainen. Ja rakkaalla lapsella oli monta nimeä: Turha-Unne, Rässi, Merkkari vain muutamia mainitakseni. Motto: "Kaho, mikä uolupökkö sie oot!"

MAARET HONGISTO, Evijärvi: Kukahan se aina hyökkää sisään saranapuolelta ja julistaa suurella äänellä: "Syömään". Maaretin elämään ei muuta mahdu kuin hänen ikioma, tulinen rakastajansa Matti. Ah, niitä kirjeitä ja tunnetta hersyviä puhelinsoittoja. Hänellä on taipumusta yliarvioida ajan riittäminen käsitöiden suhteen. No, mennään kutomoon vaikka kello 06.00 aamulla. Maaret viettää iltansa urakoimalla leipäkannikan kimpussa ja hukuttaa murheensa maitomukiin. Erittäin seurallinen tyyppi (vähennettynä päivittäiset masennuskaudet) ja auttaa lähimmäisiään selvittämään sekä psyykkisiä että fyysisiä ongelmia. Motto: "Kato akka PIIP väliin!"

TERTTU HÄMÄLÄINEN, Tohmajärvi: Kuka se istuu vihreässä tuolissaan ja tekee nykiviä liikkeitä suuntaan ja toiseen? No, Terttuhan se taas neuloo uutta villapaitaa. Terttu sairastaa kroonista migreeniä, joka yllättää usein aamutuimaan klo 07.15 — ei siinä auta muu kuin lepäillä koko päivä. Jos yöllä kuulet ääntä epämääräisestä suunnasta, ei sinun pidä pelästyä: Terttu se vaan koluaa keittiössä ja yrittää löytää vähän haukattavaa tyhjyyttä ammottavan jääkaappimme uumenista. Jos häntä onnistaa, niin hetken päästä päätävihlova näkkärin narskutus ja puukenkien tahdikas naksutus. Kipaiseepä Kaisakin joskus paikalle ja heläyttää hersyvän nousunsa yön hiljaisuuteen. VAU VAU! Terttu on yhteisissä illanistujaississamme maan hiljaisin — vaikeneminen on kultaa. Motto: "Kelpötee".

SISKO-MARJUT KALLIOKOSKI, Parkano: Etelä-Suomesta on kotoisin solumme pieni ja pippurinen Sisko-Marjut. Sisko ei pidä kovin tarkkaa lukua oppitunneista — aamu on aina kovin apaattista aikaa, mutta illalla tekee taifuuni jo tuhoista remonttiaan ja desibelit kohoavat yli sietorajan. Hän on himo-organisoija ja järjestyksen pitäjä: sanakirja saattaa löytyä Nancyn (huonetoverinsa) monosta ja alushousut kirjahyllystä. Sisko on myös ahkera käsityöihminen: villapaitakin on ollut kohta kolmatta vuotta tekeillä — kyllä se varmasti ennen vuotta 2000 valmistuu. Kuinka olisimmekaan tulleet toimeen ilman rytmikästä (eikä ikinä tarallista) hollannikkaiden kopinaa! Motto: "Tsonk!"

TUULA KERÄNEN, Hyrynsalmi: Tuulan ainoa liputuspäivä on unikeonpäivä. Meillä on tiettyjä vaikeuksia herätellä nti Kerästä aamutuimaan, olemme jopa harkinneet sinkin käyttöä. Katsos, kun se elokuva illalla oli niin hyvä! Tuulan lempiharrastus on eittämättä karjalankirjonta. Kuinka näppärästi hänen sormensa ripsauttavatkaan kuvion toisensa jälkeen hiestä mustuneelle kankaalle! Hänen iltajuoksunsa ovat loppua kohti huolestuttavasti vähentyneet: ovatko Nurmeksen vapaat, raittiit nuorukaiset menettäneet merkityksensä? Tuulan lempiruokia ovat viikon vanhat munat, raa'at päärynät ja yön yli pöydällä seisonut margariini leipäkannikan kera. Motto: "Sillä lailla ovelasti!".

KAISA KÄHKÖNEN, 19 vuotta, Tohmajärvi: Kaisa pieni taapertaa isin aamutossut jalassa joka aamu aamupalalle silmät sikkurassa. Jos satut kysymään millä tekniikalla sodat voitetaan, Kaisalla on vastaus aina valmiina. Vanhana kasarmin kasvattina Kaisa tietää rynkyt, pystyrysät ja sotilasarvot. Iltaisin Kaisa neuloo isille armeijanharmaata kaulaliinaa ja pikkuveljelle tusinan villasukkapareja. Kaisa ei pidä aikaisista aamuherätyksistä, mutta hän saattaa joskus yllättää menemällä suihkuun kello neljä aamulla. Motto: "IIIIIIHANAAA!"

PAULA PUHKALA, Kitee: Paula on 19-vuotias pontikkapitäjän kasvatti; tuli opistoon, koska suorastaan jumaloi aikaisia aamuherätyksiä. Paulan harrastukset ovat erittäin monipuoliset: neulontaa ja naurua — naurua ja neulontaa. Luonnollisesti stressaava puhelun odottaminen kuuluu kuvioon joka toinen ilta. (Voi tyttöparat, jos puhelin ei soi!) Pieni (tai suuri) välkkymme on jokseenkin ujo: vastausta epäsuoraan suoraan kysymyslauseeseen saa lypsää ½ tuntia, mutta se tuleekin sitten pâ pricken. Paulan suurin ihanne elokuvamaailmassa on luonnollisesti lakaisukoneen kuljettaja Hourimo, jota hän yrittääkin imitoida parhaansa mukaan vaihtamalla epämääräisiä mielipiteitä Laurimme kanssa. Motto: "Voi miten intressanttia!"

NANCY SCHROEPFER, Hancock, New Hamshire, USA: Nancyn suomenkielenkäyttö on huomattavasti parantunut opistossa oleskelumme aikana. Hän taitaa nyt jo monipuolisen skaalan enemmän tai vähemmän imartelevia nimityksiä. (Eri murteet luonnollisesti tuottavat vaikeuksia). Hän on varsinainen tatti-fanaatikko, herkku-sellaisia löytyy kirjoituspöydän takaa, kirjahyllystä ja "hygieenisestä" jääkaapistamme. (Yleensä joku närkästynyt kanssaihminen tuhoaa Nancyn kokoelman ajan mittaan). Nancy ei paljon turhista hermostu: häijyimpäänkin naljaukseen on äänettömänä vastauksena hymy tai hymähtämällä lausuttu "hullu". Lieneekö syynä kielivaikeudet vai leppoisa luonne. Nancy on meidän yhteinen, kävelevä sanakirjamme; verraton apu englannin käännöksissä. Motto: "On totta... en ymmärrä... ehkä...".

LAURI HYVÄRINEN: "Voi eddä", Lauri Hyvärinen, 19 eli Late vaan, Juankoskelta. Edustaa fyysisesti atleettista sukupuolta verkkareissa. Late on kielilinjalla ja tuli tänne opistolle, koska halusi käyttää tämän välivuoden hyödykseen. Late aikoo nimittäin pyrkiä teologiseen. Asuu yksin talonmiehen perähuoneessa ja harrastaa urheiluakin; nimittäin juoksemista verkkareissa kämpässä ja tyttöjen asuntolan välillä. Väsyttävän yömyöhäinen vieras. Keskustelee henkeviä 5 solun tyttöjen kanssa.

ERJA LAINE: Erja on tamperelaistyttö, joka pitää paljon Kohtavaaran kauniista luonnosta. Erja on ahkera lukemaan läksyjään ja hän tekee tunnollisesti kaikki tehtävänsä. Maailmanpolitiikka kiinnostaa häntä kovasti, varsinkin Israelin ajankohtaiset tapahtumat. Erja pitää huolen siitä että nelossolun huoneessa neljä muistetaan kuunnella uutiset. Erja harrastaa koiransa hoitamista ja muutenkin hän on hyvin eläinrakas. Aikaisemmin Erja on ollut töissä lastenkodissa ja kesäisin hän on kokkaillut sapuskaa leirikeittiössä. Lisäksi hän on käynyt useasti Israelissa.

TARJA-RIITTA TAURIALA, viileän vaalea, paljasjalkainen hesalainen. Melkein 20 vuotias (puolta vuotta vaille) viimekevään ylioppilas saapui tänne Kohtavaaraan kahden jättimäisen matkalaukun kera toiveenaan oppia käytännön aineita. Rauhallinen ja huomattavasti huolellisempi kuin kämppäkaverinsa. Harrastaa villapaitojen neulomista (Jarille), kirjeiden kirjoittelua (Jarille), puhelinsoittoja (Jarille) ja haaveilua (Jarista). Myös pitkänpitkät viikonloppulomat kiinnostavat. Sotaleski.

ANNA-MAIJA HAKKARAINEN on 21-vuotias tyttö Varkaudesta, jolle kotiteollisuuskoulun opit eivät riittäneet vaan tuli tänne lisätietoja hankkimaan. Jos on pulmia käsitöissä niin Anna-Maija auttaa. Herätyskellon soitua kestää vielä runsaat puoli tuntia ennen kuin pääsee sängystä ylös. Viikonloput opistolla eivät miellytä, siksi sukulaisten juhlat ovat tervetulleita hänelle. Naisasianainen, sulhasen kanssa jatkuvasti erimielisyyksiä pyykinpesusta. Motto: "En mä taida kehata".

"TE SAATTE ELÄÄ"

Heräsimme heinäkuisena lauantaina varhain. Valmistimme aamupalan ja suorittelimme matkavalmistelut, unohtamatta jääkaappiin jo edellisenä iltana pantuja eväitäkään. Olimme nimittäin lähdössä Valtakunnallisille Evankeliumijuhlille, jotka pidettiin Saarijärvellä. Saarijärvihän on, kuten tiedetään, Keski-Suomessa.

Linja-auto oli O. Kyllösen, Kuhmosta, ja se keräili matkalaiset ensin Valtimolta sekä Savi- ja Porokylästä, jonka jälkeen me nurmekselaiset, joita oli toistakymmentä, kapusimme kyytiin. Matkan "äidillisenä" johtajana oli opettaja Eevi Kyllönen ent. Kuvaja Kuhmosta.

Matkamme kohti Kuopion kaupunkia ja Saarijärveä alkoi. Reippaana kaikuivat Siionin Kanteleen laulut: "Uus virsi Herran armosta", "Pikkulintu riemuissaan" ja monet muut tutut, rakkaat sävelet. Aurinko paistoi Nurmeksesta lähtiessä, mutta kun pääsimme "kalakukkojen kaupukiin" satoi vettä kovasti. Emme jääneet suinkaan autoon istumaan, vaan lähdimme kaupunkia katselemaan. Tietysti kastuimme läpimäräksi. Ei hätää, olihan kesä ja lämmintä. Vaihdoimme kuivat vaatteet tultuamme matkan päähän.

Juhlat Saarijärvellä alkoivat noin puoli tuntia myöhemmin. Tässä juhlassa, joka radioitiin, haastatteli toimittaja Kaarlo Lähteenmaa rovasti Paavo Savolaista, joka on ollut kauan lähetysmailla. Samassa juhlassa puhuivat myös Antti Kujanpää, Onni Rantaaho, Elisa Kallio ja Kauko Sainio. Pohjoiskarjalaisille, varsinkin joensuulaisille tuttu kanttori-urkuri Väinö Viitasalo toimi urkurina. Kauhajoen kirkkokuoro lauloi riemukkaasti: "Mun henkeni Herrassa aina riemuitsee". Juhlaesitelmässä dos. Lauri Koskenniemi painotti jo lapsesta alkavan kristillisen opetuksen tärkeyttä joka kuuluu keskeisenä kristillisten kirkkojen, erityisesti luterilaisen, piiriin. Saarijärveläiset sekä naapuriseurakuntalaiset olivat järjestäneet erikseen lapsille ja nuorisolle runsaasti ohjelmaa.

Sunnuntaina oli jumalanpalvelus ja H.P.E:n vietto juhlakentällä ja kirkossa. Me olimme kentällä, jossa saarnasi piispa Eero Lehtinen. Juuri, kun piispa Lehtisen puhe loppui ja kolehtivirsi alkoi, rupesi ukkonen jyrisemään kovasti ja vettä putosi kuin kaataen. Se ei tainnut kultenkaan häiritä pahemmin ehtoollisen viettoon osallistuneita. Ei kai siellä kovin kylmä ollut, kun aurinko väliin niin lämpimästi paistoi pilvien rakosista.

Sunnuntaina oli Nurmeksen opiston toveriliittolaisten oma kokous. Kaikki juhlilla olleet "meikäläiset" eivät kuitenkaan syystä tai toisesta olleet mukana. Meitä oli vain 18 henkilöä. Kivalta tuntui nähdä joukossamme omat opettajamme Toivo Salomaa, Helvi Valkonen, Aino Karjalainen ja Aune Surakka sekä nykyinen rehtori Kyllikki Tiensuu. Opiston alkuajan oppilaita olivat entinen japaninlähettimme Kaisu Piirainen sekä Eeva Kyllönen ja Siiri-Elma Tolvanen.

Pääjuhlassa puhuivat piispa Yrjö Sariola, Jukka Malmivaara, Paavo Savolainen, Reijo Arkkila ja Lauri Koskenniemi. Lisäksi esiintyi EYL:n kuoro, Kairos-yhtye, Ahti Kuorikosken toimiessa esilaulajana. Lähettien matkaansiunaamisen toimitti dos. Lauri Koskenniemi avustajanaan pastori Pentti Karikoski. Juhlat päättyivät klo 17.

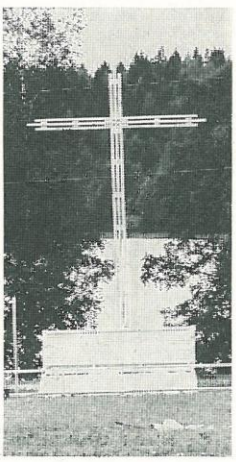

Saarijärven evankeliumijuhlien alttari.

Alkoi kotimatka. Kannel kaikui jälleen Siiri-Elman johtaessa kauniilla äänellään. Tällä matkalla meitä muistutettiin rukoilemisen tärkeydestä myös matkalla ollessamme. Tullessamme Siilinjärveltä Nurmekseen päin erään joen yli kuului kova pamahdus ja koko auto tärisi kovasti. Vasen eturengas kuulema räjähti. Näimme renkaan matkaavan kovalla vauhdilla jokeen. Autollekin olisi saattanut käydä samoin jos ei kuljettajalle annettu voimia ja malttia auton pysäyttämiseen. Jumala auttoi. "Hän tietää avun ajan parhaan". Loppumatkan kiitimme laulaen Varjelijaamme juhlista ja hyvin menneestä matkasta.

Tapaammeko ensi kesänä Forssassa?

MARJALIISA ULLGREN
(o.s. Pennanen)
oppilaana opistossa 57-58

Tililleepanokortista:

Tämän, vuoden 1979 viimeisen Pirtin Viestin mukana lähetetään tililleepanokortti; sen käytöstä seuraavat ohjeet:

a) **toveriliittolaiset** eli Nurmeksen evankelisen opiston käyneet tai siellä työskenelleet maksavat **jäsenmaksuna** 10,— mk vuodelta 1980 — ne, jotka ovat maksaneet ainaisjäsenmaksun, eivät tietysti enää maksa vuosijäsenmaksua, ainaisjäsenmaksun suuruus tällä hetkellä on 100,— mk, **Pirtin Viestin tilausmaksuna** toveriliittolaiset maksavat sitten lisäksi 10 mk.

b) **muut** eli opiston kuulumisista kolmesti vuodessa kiinnostuneet suorittavat vain Pirtin Viestin tilausmaksun vuodelle 1980 elikä 10,— mk.

Kuntokurssi 1980 tulossa!

Jo kolmatta kertaa on tarkoitus koota hengellisen, henkisen ja fyysisen kunnon kohentamisesta kiinnostuneita viettämään hiihtolomakurssia Kohtavaaran mainioihin hiihto- ja ulkoilumaisemiin. Kurssi pidetään "etelän hiihtoloman aikaan", so. 17.—22.2.80. Kurssi rakentuu edelleen aamu- ja iltaohjelmien sekä päivän ulkoilujen, ja retkien pohjalle. Mukaan ovat lupautuneet ensi kurssien tutut Karttuset ja Valkosen Helvi sekä entiset kurssilaiset Maija-Liisa Pekkarinen satu-ym. ohjelmin sekä Martti Karppinen YK-rauhanturvaajan kertomuksin. Uutena kuntoilijana saadaan kuulla Kotilieden toimittaja Mirja Huuhkaa.

Onnea ja siunausta vuodeksi 1980

KESÄKALENTERIIN!

Ennakkotietona tulevan kesän kursseista Nurmeksen ev. opistolla:

31.5.—4.6. **saksalais-suomalainen** karjalaisen kulttuurin kurssi, jolla mukana ryhmä saksalaisia nuoria ja jolle saksankielestä ja karjalaisuudesta kiinnostuneet suomalaisetkin voivat osallistua.

4.—8.6. **valokuvauskurssilla** keskitytään läänintaitelija Mikko Savolaisen ja valokuvaaja Reino Turusen opastuksella luontokuvaukseen Nurmeksen erämaa-alueilla.

4.—15.6. opiston ja Evankelisen Ylioppilasliiton **rippikoululeiri.**

9.—18.6. kuvataidekurssilla perehdytään **henkilökuvamaalaukseen;** kurssi järjestetään yhdessä Maaseudun Sivistysliiton kanssa.

18.—22.6. uutuutena **luontokurssi,** jonka ohjelmassa retkiä pohjoiskarjalaiseen luontoon kasvi- ja eläinmaailman asiantuntijoiden opastuksella, luonnonsuojelun kysymyksiä; kurssilla vietetään myös juhannusta.

23.—27.6. **laulukurssin** ohjaajina tänäkin vuonna DL Ahti Kuorikoski ja DL Paavo Stedt; äänenmuodostusta ja kuorolauluharjoituksia.

16.6.—12.7. vieraiden kielten ja afrikkalaisen kulttuurin **kesälukiossa** harrasteaineena suahilin kieli, mukana kenialainen ja amerikkalaisia stipendiaatteja; kurssi kestää neljä 5-päiväistä kalenteriviikkoa, joten osallistujat voivat hakea kouluhallituksen vähävaraisavustuksena 20—70 % kurssikustannuksista.

15.—20.7. **karjalaisen kulttuurin kurssi.**

21.—26.7. **ferezikurssilla** valmistetaan karjalaisen kansannaisen puku, KTeO Kerttu Heinonen Tuupovaarasta.

21.—26.7. **kasvisruoanlaittoa** opiskellaan Lisi Suokkosen opastuksella.

28.7.—2.8. Lisi Suokkonen opastaa **rentoutusta.**

4.—8.8. vieraiden **kielten tehokurssilla** englantia, Janet Lönnström; ruotsia, Marianne ja Göte Eriksson Ruotsista; saksaa, Paula ja Heinrich Keller Saksasta.

26.—31.8. **lähetyskurssi** lähetystehtävästä kiinnostuneille.

Lisätietoja ja kesäkurssiesiteteen sen ilmestyttä saa opistolta os. Nurmeksen ev. opisto, Linja 1/12 75500 Nurmes.

Kesätoveripäivät Kuhmon Paloniemessä 10.–12.8.79

Ihmeelliseltä tuntui kesäkuussa 1978, kun Kuhmon kirkonkylässä asuvan opettaja Eevi Kyllösen luokse tuli muutaman puhelinsoiton jälkeen maisteri Helvi Valkosen vierailun aikana lähes 20 Nurmeksen opiston käynyttä. Silloin länsnäolleet kuhmolaiset toveriliittolaiset arvelivat, että Kuhmon seurakunnan leirikeskukseen, Paloniemeen, olisi varmaan hyvin monilla opiston käyneillä tilaisuus tulla, jos kesällä 1979 järjestettäisiin vaikkapa kesätoveripäivät sinne. Helvi Valkonen piti tuona iltana iltahartauden, lauloimme Siionin Kanteleen lauluja ja hiljennyimme yhteiseen rukoukseen.

Kesäkuun alussa 1979 tulleesta Pirtin Viestistä selvisi, että suunnitelmat ovat toteutumaisillaan ja Saarijärven evankeliumijuhlilla kokoontuessamme näytti jo selvältä, että melko monet "nurmeslaiset" olivat menossa Kuhmoon elokuussa.

Matkatessamme Tl:n Lapista Kuhmoon, satoi rankasti koko ajan. Kuhmoon tultuamme sää muuttui poutaiseksi. Paloniemen leirikeskus suuren, tyynenä lepäävän Ontojärven rannalla otti meidät ystävällisesti vastaan mainioihin, lämpöisiin tiloihinsa. Tuntui, kuin olisimme päässeet kiireen ja melun kesketä ihmeelliseen rauhaan.

Pienoisella joukolla aloitimme 10.8.79. Enemmistö länsäolleista oli Haikolan pirtin aikaisia. Kotoisessa illassamme muistelimme opistomme alkuvuosien rikkaita hetkiä ulkonaisen vaatimattomuuden ja puutteenkin keskellä.

Helvi Valkosen pitämästä aamuhartaudesta lauantaiaamuna jäi erityisesti mieleen, että ilokin on Hengen hedelmä.

Leirikeskuksen postikorttipino aleni huomattavasti, kun lähetimme muiden ystäviemme lisäksi kortteja lähetystyössä oleville kuhmolaisille ja toveriliittolaisille: Hildur Piiraiselle, Hilda Ahtoselle ja Sointu Salliselle Japaniin ja Maila Mustoselle Afrikkaan.

Lähetysjuhlamatkalle Pekka Lehikoisen kanssa Kuhmoon saapunut Tauno Valtonen piti raamattutunnin aiheesta: "Nuoruuteni uudistuu kuin kotkan". Epäilemme, koemme vaatimattomuutta, väsymme, saatamme jättää Jumalan valtakunnan työn todeten etten pysty, etten jaksa. Jesajan kirjassa meille luvataan: "Hän antaa väsyneelle väkeä ja voimattomalle voimaa". Nuoruutemme uudistuu kuin kotkan, joka uudet sulat saatuaan saa myös uuden voiman. Evankeliumi on Jumalan voima.

Toveripäivillämme oli mukana Keniassa lähetystyössä ollut tohtori Valma Mononen, joka toi terveiset Kenian työkentältä.

Kuhmon seurakunnan edustajana pastori Kari Nikulainen puhui aiheesta: "Kuinka sinun lakisi onkaan minulle rakas". Syntinen saa tulla Kristuksen yhteyteen armosta.

Toveripäivien lauantai-illan tilaisuudessa oli väkeä jo seitsemisenkymmentä. Muistojen aikaa adustivat puhujina johtajatar Helvi Valkonen, johtaja Toivo Salomaa agronomi Aino Karjalainen, lähetystyöntekijä Kaisu Piirainen ja piirisihteeri Pekka Lehikoinen sekä runojen tulkitsijoina Liisa Kukkonen ja Laura Kemppinen.

Yhteishenkeä ja -vastuuta tuntien haluttiin, vaikkakin miltei harjoittelematta, laulaa kuorossa opistoaikana opittuja Kanteleen lauluja. Piiraisen Kaisun, Siiri-Elman ja Eevi Kyllösen esittämät "Jeesus, sä ainoisin" ja "Kätes, Jeesus, siunaten, hiljaa", olivat kaunista kuultavaa.

Toivo Salomaa välitti terveiset Petroskoin luterilaiselta seurakunnalta kertoen mm. kuinka siellä oli matkalle lähtevä perheen poika siunattu matkaan. Rovasti Salomaa antoi mietittäväksemme älykkään huoneenhaltijan tekstin herättämiä kysymyksiä.

Uutta aikaa — silti jo noin 10-vuotiasta — edusti rehtori Kyllikki Tiensuu, joka iloisesti ja mielenkiintoisesti kertoi opiston nykyisestä toiminnasta ja mainitsi, että hakijoita on ollut hyvin runsaasti. Opistokurssit ovat muuttuneet 16-viikkoisiksi, opiskelijoiden pohjakoulutustaso on melko korkea — kiertokoulun pohjalta ei enää opistoon pyritä. Ulkonaisesti on paljon muuttunut, mutta Kristus on sama eilen tänään ja iankaikkisesti. Hän toivotti toveriliittolaiset tervetulleiksi opistossa pidettäville erilaisille kursseille esim. maatalousloman tai vuosiloman aikana.

Vähäisestä kokemuksesta tiedän, että opiston järjestämille kursseille kannattaa mennä.

Tässä toveriliittolaisten yhteisessä illassa jotkut tapasivat toisensa yli 30:n vuoden tauon jälkeen. Käsiä ojentui tervehdyksiin kymmenittäin. Saimme kokea jälleennäkemisen riemua laulaa rakkaita Siionin Kanteleen lauluja, iloita siitä, että Herra on hoitanut meitä yhteydessään, sekä vahvistua yhdessä evankeliumin armollisesta sanomasta.

Innolla jo pohdittiin, kokoonnutaanko ensi kesänä Kuhmossa, Lieksassa vai Nurmeksessa. Ilta päättyi tunnelmalliseen nuotiohetkeen Ontojärven rannalla.

Sunnuntaina osallistuimme jumalanpalvelukseen Kuhmon suuressa, kauniissa kirkossa. Tauno Valtonen saarnasi. Väkeä oli runsaasti, vaikka tiesimmekin että samanaikaisesti sotaveteraanien juhla Kilpelänkankaan taisteluaaleella merkitsi huomattavaa vähennystä kirkkoväessä.

Jumalanpalveluksen jälkeen osallistuimme vielä lähetysjuhlaan Kuhmon seurakuntatalossa. Tuoreita terveisiä lähetyskentältä Keniasta toi opettaja Pirkko Möttönen. Hänen sekä tohtori Valma Monosen puheissa tuli voimakkaasti esille rukouksen tärkeys lähettejä sekä koko lähetystyötä ajatellen. Juhlassa puhuivat myös Tauno Valtonen, Kari Nikulainen ja Pekka Lehikoinen.

Iloiset, onnelliset ja armolliset kesätoveripäivät päättyivät. Me mukana olleet olemme erittäin kiitollisia Helvi Valkoselle ja Kuhmon ystäville, erityisesti päävastuun kantaneelle Eevi Kyllöselle ja ystävälliselle leirikeskuksen väelle järjestelyistä ja hyvästä huolenpidosta.

"Jos ilohon hän meidät vie tai surun alhoon käypi tie, Hän meitä johdattaa".

Kotimatkalla saimme ihailla mm. Ilomantsin valtaisia vaaramaisemia, kuulla Naarvan rajaseutukirkon rovastin laulavan kauniista Koitereesta, osallistua päiväseuroihin Hattuvaarassa ja kokea rovastin sekä talonväen luontevaa ystävällisyyttä ja vieraanvaraisuutta. Ikimuistettava kotimatka.

Hyvä toveriliittolainen ja opiston ystävä. Tule toki mukaan, kun opiston merkeissä kokoontumisia järjestetään. Saat runsaasti siunausta elon matkallesi.

LAURA KEMPPINEN

Kansanopistoyhdistyksen puheenjohtaja rehtori Tapani Kuronen luovutti kultaisen ansiomerkin ja punaisen ruusun kudonnanopettaja Aune Surakalle.

Aune opistolla 30 vuotta

Muistan sen sateisen syyspäivän, jolloin Aune Surakka, opiston uusi kudonnanopettaja saapui Kohtavaaraan. Olin polkupyörineni asemalla vastassa. Matkatavarat lastattiin siihen pyörään ja matka suunnattiin kohti opistoa. Varmaan se vaatimattomuudessaan yllätti. Mutta uusi opettajamme tarttui hänelle ominaisella tarmolla heti kaikkiin tehtäviin. Pitkäaikaista yhteistyötä nyt muistellessa täytyy korostaa sitä panosta, minkä Aune käytännöllisen järjestelykykynsä ansiosta antoi. Opistohenkinen antautuminen toveriliiton toimintaan on erikoisesti kiitollisessa muistossa. Pirtin Viesti, yhteiset retket ja tilaisuudet olivat asioita, joitten hyväksi intoa ja voimia riitti. Tunnollisuus ja uskollisuus opistotyössä 30 vuoden aikana sai tunnustuksen, kun hänelle opiston joulupäivällisillä 10.12. ojennettiin Suomen Kansanopistoyhdistyksen myöntämä kultainen ansiomerkki.

Yhdessä monien muiden kanssa onnitteluihin kiitollisin ajatuksin yhtyen

HELVI VALKONEN

Muistutus käytännön linjan opiskelijoille

Postitimme teille syksyllä kyselyn, jolla pyritään kartoittamaan kokemuksianne opistoajaltanne. Pyrimme oppimaan antamistanne vastauksista ja yritämme kehittää käytännön linjaa saatujen mielipiteitten perusteella. Siksi pyytäisimme kaikkia teitä palauttamaan kyselyn opistolle. Parhaat kiitokset jo vastanneille.

PS. Samantapainen kysely on tulossa myös matkailulinjalaisille.

Pirtin Viesti

Nurmeksen evankelisen opiston toveriliitto r.y:n julkaisu

Kolme numeroa vuodessa.
Tilausmaksu 10 mk.
Päätoimittaja:
Paavo Kukkonen
Valokuvat:
Vesa Kaskinen
Paavo Kukkonen
Osoite:
Opisto, Linja 1/12,
75500 Nurmes
Puh. 976-30007
976-30012
Postisiirto Ku 80220-8
Painopaikka:
Nurmeksen Kirjapaino Oy